

CAPITOLUL UNU

Fortul Mytilène se contura amenințător pe dealul de deasupra lor. Puncte de lumină se mișcau pe ziduri, în timp ce străjile își parcurgeau traseele în întuneric. Poarta de fier și stejar era închisă, iar singurul drum care urca pantele abrupte era foarte bine păzit.

Gaditicus își lăsase doar douăzeci de oameni pe galeră. De îndată ce restul centuriei debarcase, ordonase ca puntea *corvus*¹ să fie retrasă, iar *Accipiter* se depărtase de insula întunecată, vâslele făcând foarte puțin zgomot în apele liniștite ale mării.

Galera avea să fie la adăpost de orice atac cât timp ei erau plecați. Cu toate luminile stinse, era doar o pată de întuneric, pe care vasele inamice n-o puteau descoperi decât dacă intrau direct în portul micuței insule.

Iulius stătea împreună cu contuburnia² sa, așteptând ordinele. Înversunat, își stăpâni entuziasmul pe care i-l stârnea faptul că avea să aibă în sfârșit parte de ceva acțiune, după șase luni de patrulat pe coastă. Deși aveau avantajul elementului-surpriză,

¹ În latină: corb sau (pe navele de război romane) planșeu de abordaj care avea la capăt o cange din metal, ce se înfingea în chila vasului abordat, permitând trecerea rapidă și relativ sigură a soldaților romani pe puntea celuilalt vas. (n.tr.)

² Subdiviziune a centuriei (n.red.)

fortul părea trainic și periculos, iar el știa bine că escaladarea zidurilor urma să fie săngheroasă. Verifică din nou echipamentul, controlând fiecare treaptă a scărilor care îi fuseseră date, plimbându-se printre oameni pentru a se asigura că își legaseră cârpe peste sandale, ca să nu facă zgomot și pentru a avea mai multă stabilitate la urcare. Totul era în ordine, firește, dar oamenii se supuseră inspecției fără să crăcnească, aşa cum mai făcuseră de două ori de când debarcaseră. Știa că n-aveau să-l facă de rușine. Patru dintre ei erau soldați de multă vreme, inclusiv Pelitas, care avea zece ani de experiență pe galeră. Iulius îl făcuse ofițer secund în contuburnie, după ce realizase că omul se bucura de respectul majorității echipajului. Înainte, fusese trecut cu vederea când se făcuseră avansări în grad, dar Iulius văzuse calitatea din spatele atitudinii sale destul de relaxate față de uniformă și a feței năucitor de urâte a omului. Pelitas deveni repede un tovăraș de neclintit al Tânărului *tesserarius*¹.

Ceilalți șase fuseseră adunați de prin porturile romane din jurul Greciei, pe măsură ce *Accipiter* își completa efectivul. Fără îndoială, trecutul unora era destul de dubios, dar bunul renume reprezenta o cerință ignorată adesea, când venea vorba despre soldații de pe galere. Oamenii care aveau datorii sau necazuri cu ofițerii știau că singura lor șansă de a mai primi soldă era pe mare. Iulius însă nu se plângea. Toți cei zece oameni ai lui fuseseră în război și poveștile lor rezumau progresul Romei din ultimii douăzeci de ani. Erau brutali și duri, iar Iulius se bucura de luxul de a ști că n-aveau să se codească sau să dea înapoi din față treburilor murdare, cum ar fi să curețe fortul Mytilene de rebeli în toiul unei nopți de vară.

Gaditicus trecu printre contuburnii, vorbind cu fiecare ofițer în parte. Suetonius dădu din cap la tot ce i se spunea, apoi salută. Iulius își privi fostul vecin, simțind un nou val de ostilitate pe

¹ Ofițer de rang inferior din armata romană, însărcinat cu preluarea parolelor de la comandanți și păstrarea lor (din latinoul *tessera*, ce desemna plăcuțele de lemn pe care erau scrise parolele). (n.tr.)

care nu o putea pune pe seama nici unui lucru anume legat de Tânărul ofițer de gardă. Luni întregi lucraseră împreună, cu o politețe înghețată, care acum părea de nezdruccinat. Suetonius încă vedea în el pe băiețandrul pe care, împreună cu câțiva prieteni, îl legase și îl bătuse parcă într-o altă viață. Nu știa ce se întâmplatase cu Iulius între timp și se strâmbase cu dispreț când îl auzise povestind cum era să te întorci la Roma într-un car triumfal, alături de Marius. Evenimentele din capitală nu erau decât zvonuri îndepărtate pentru oamenii de pe vas și Iulius avea senzația că unii dintre prietenii lui Tonius nu îi dădeau crezare. Acest lucru îl săcăia, dar cel mai mic semn de tensiune sau de conflict între contuburnii atrăgea retrogradarea imediată. Iulius păstrase tăcerea chiar și atunci când îl auzise pe Suetonius povestind cum îl lăsase să-l spânzure de picioare pe celălalt *tesserarius*, după ce îi trăsese câteva la cap. Tonul cu care vorbea făcea ca incidentul să nu pară nimic altceva decât un pic de distrație mai dură, ca între băieți. Simțise că Iulius îl țintuia cu privirea și se prefăcuse surprins, făcându-i cu ochiul ofițerului secund, în timp ce se întorceau la îndatoririle lor.

Când Gaditicus plecă spre ultimele contuburnii, Iulius îl văzu pe Suetonius rânjind peste umărul centurionului. El însuși se uită drept la Gaditicus și salută scurt în timp ce lua poziția de drepti. Gaditicus dădu din cap și îi răspunse la salut cu o mișcare iute a mâinii drepte.

– Dacă nu află că suntem aici, putem să facem scrum cuibul său până mâine-n zori. Dar, dacă au fost avertizați, va trebui să luptăm pentru fiecare pas. Ai grija ca armurile și săbiile să fie înfășurate-n cârpe. Nu vreau să dea careva alarmă când o să fim pe flancurile expuse.

– Da, domnule! răspunse Iulius prompt.

– Oamenii tăi vor ataca pe partea dinspre sud. Panta e un pic mai lină acolo. Adu scarile repede și pune câte un om la baza fiecareia să le țină bine, ca să nu mai pierzi timp căutând reazeme ferme. Oamenii lui Suetonius au ordin să ucidă strajile.

Sunt patru la număr, aşa că s-ar putea să iasă gălăgie. Dacă auzi strigăte înainte să ajungi la zid, grăbiți-vă. Nu trebuie să le dăm timp să se organizeze. S-a-nțeles? Bine. Întrebări?

— Domnule, ştim cumva câtii sunt înăuntru? întrebă Iulius. Gaditicus păru surprins.

— O să cucerim fortul astă indiferent dacă au cincizeci de oameni sau cinci sute. N-au mai plătit taxe de doi ani, iar guvernatorul a fost ucis. Crezi poate că ar trebui să aşteptăm întăriri?

Iulius roși de jenă.

— Nu, domnule.

Gaditicus chicoti amar.

— Flota e și aşa prea împrăştiată. Dacă nu mori în noaptea asta, ai să ajungi destul de repede să te obişnuiești să n-ai niciodată destui oameni sau nave. Acum, ocupă-ți poziția și dă ocol fortului. Ai grija să nu fiți văzuți. S-a-nțeles?

— Da, domnule! răspunse Iulius, salutând din nou.

Să fii ofițer, chiar și cu cel mai mic grad, era treabă grea și în cele mai bune momente. Toți se așteptau să știi mereu exact ce ai de făcut, de parcă pricepera se dobândea odată cu gradul. Nu mai participase niciodată la asaltul unei fortărețe, nici ziua, nici noaptea, dar se voia de la el să ia într-o clipită decizii care puteau însemna viața sau moartea oamenilor săi. Se întoarse spre ei și găsi noi rezerve de hotărâre. N-avea să-i dezamăgească.

— Ați auzit ce-a zis centurionul. Înaintați în liniște. Formație dublă. Dați-i drumul!

Ca o singură ființă, soldații loviră cu pumnul în platoșele de piele, salutând astfel ordinul. Iulius tresări de neplăcere când auzi zgomotul.

— Și terminați cu gălăgia asta! Până nu intrăm în fort, n-o să mai salutați nici un ordin. Nu vreau să vă aud strigând: „Da, domnule!” când încercăm să ne mișcăm neauziți, bine?

Unul sau doi zâmbiră, dar tensiunea era aproape palpabilă în timp ce își croiau drum, încet și prudent, afară din ascunziș. Alte două contuburnii plecară odată cu ei, lăsându-l pe Gaditicus să comande atacul frontal după ce Suetonius avea să taiе gât-lejul străjilor.

Iulius se simți recunosător pentru nesfărșitele exerciții și simulări când văzu cât de lin se împărțeau oamenii în perechi, ducând cele patru scări încredințate fiecărei contuburnii. Soldații erau în stare să se urce pe scările largi la vitează aproape maximă și în doar câteva secunde puteau să ajungă în vârful zidurilor negre și să intre în fort. După aceea avea să fie un iad. De vreme ce nu știau câtii rebeli aveau să-nfrunte, legionarii trebuiau să încearcă să omoare cât mai mulți în primele momente.

Cu palma deschisă, le făcu semn oamenilor să se ghemuiască atunci când una dintre străjile care purtau torțe se opri aproape de poziția lor. Sunetele s-ar fi auzit foarte ușor, în ciuda ţărătilui ritmic al greierilor din iarbă. După o scurtă zăbavă, lumina se îndepărta, iar Iulius căută privirile ofițerilor care erau mai aproape de el, făcându-și semne cu capul să înceapă atacul.

Se ridică în picioare și înima începu să-i bată mai repede. Oamenii se ridică odată cu el, unul dintre ei gemând ușor sub greutatea scării solide. Începură să urce stâncă sfârâmată de pe panta sudică. În ciuda cărpelor cu care oamenii își înfășuraseră sandalele și armurile, bocânilul picioarelor i se părea prea zgomotos lui Iulius, care începu să alerge ușor pe lângă oameni. Pelitas era în față, la capătul primei scări, dar ordinea se schimba întruna, în timp ce ei se poticneau pe panta neregulată, neavând nici măcar luna să le lumineze calea. Gaditicus alese noaptea perfectă.

Fiecare dintre scări trecu repede prin mâinile omului din față, care o așeză cu partea de jos foarte aproape de zid, astfel încât să ajungă cât mai sus. Primul o ținu bine, iar al doilea se cărără în întuneric. În câteva secunde, primul grup trecuse, iar al doilea se pregătea, urcarea fiindu-le îngreunată considerabil de scara care tot aluneca și zgâria piatra. Iulius prinse o scară care tocmai aluneca și își încordă umerii ca să o țină în loc până când greutatea de la celălalt capăt dispără. Avu astfel ocazia să își dea seama de sarcina extrem de dificilă a celor care trebuiau să propeasca scara. Unul câte unul, soldații dispăreau în interiorul fortului și încă nu se dăduse alarmă.

Mișcă scara până când capătul căptușit se prinse de ceva, o apucă strâns și începu să urce, trebuind să se lipească de ea din cauză că aceasta era atât de aproape de zid. Nu se opri când ajunse sus, ca să nu fie luat la întări de către arcași. N-avea timp să analizeze situația, aşa că se lăsa să alunece peste zid și să cadă în întunericul de dedesupră.

Se rostogoli și, când se ridică în picioare, își găsi oamenii aşteptând. În față lor se afla o fâșie scurtă de mărăcini care crescuseră peste pietrele străvechi. Era un „teren de vânătoare“ pentru arcași și trebuiau să plece de acolo repede de tot. Iulius văzu că nici celelalte unități nu se opriseră, ci se apropiaseră de zidul interior. Se încurunta. Acesta era aproape la fel de înalt ca și primul și se afla la nu mai mult de șapte metri depărtare, numai că scările rămăseseră în afară, iar ei erau prinși în cursă între cele două ziduri, exact aşa cum prevăzuseră constructorii din timpuri trecute. Înjură încet când oamenii îl priviră, aşteptând să ia rapid o hotărâre.

Apoi, un clopot începu a se auzi din fort, sunetul grav bubuind în întuneric.

– Ce facem acum, domnule? întrebă Pelitas și vocea lui păru plăcăsită.

Iulius inspiră adânc și simți cum nervii i se mai calmeară puțin.

– Dacă rămânem aici, suntem morți și, cât de curând, o să-n-ceapă să arunce torțe, ca să ne vadă arcașii. Peli, tu te pricepi cel mai bine la diversiuni, aşa că scoate-ți armura și vezi dacă poți să treci o funie peste zidul interior. Bolovanii ăștia sunt vechi, ar trebui să aibă destule găuri.

Se întoarse spre ceilalți, în timp ce Pelitas desfăcea șireturile care îi țineau armura.

– Trebuie să recuperăm scara. Dacă Pelitas cade, vom fi între sigure pentru arcași. Zidul exterior are patru metri jumate, dar ar trebui să putem să-i ridicăm pe doi dintre cei mai ușori până în vârf, ca să se apluce peste zid și să tragă scara.

Nu luă în seamă din ce în ce mai puternicele zgomote de panică și de luptă care se auzeau din fort. Cel puțin, rebelii se concentrau asupra atacului lui Gaditicus, dar soldații acestuia nu aveau să mai reziste mult.

Oamenii pricepură imediat care era planul și cei mai masivi dintre ei își uniră brațele și se proptiră cu spatele de pietrele întunecate ale zidului exterior. Alți doi se cățără pe primii și se întoarseră cu grija, așa încât să poată și ei să se sprijine de zidul din spate. Cei trei de la bază icniră din cauza greutății care le apăsa pe armuri. Plăcile de metal mușcau din umerii oamenilor, dar fără ele riscau să-și rupă claviculele. Suportau disconfortul în liniște, dar Iulius își dădea seama că n-aveau să mai reziste mult.

Se întoarse către ultimii doi, care își dezbrăcaseră armurile și hainele până la lenjerie și își scoaseseră și încălțările. Amândoi zâmbiră nerăbdători când Iulius le făcu semn să pornească și începură să se cățăre pe turnul uman cu aceeași viteză și eficiență cu care contribuiau la manevrarea lui *Accipiter*. Așteptând, Iulius își scoase sabia din teacă și se chinui să vadă ceva în bezna de deasupra.

La șase metri de ei, pe zidul interior, Pelitas își apăsa fața pe pietrele reci și uscate și îngână o rugăciune scurtă și disperată. Degetele îi tremurau când se agățăram de o crăpătură minusculă dintre lespezi. Se chinui să nu facă zgromot în vreme ce se împingeau cu mare greutate mai sus, căutând în grabă un sprijin cu picioarele. Respirația îi răzbătea printre dinți atât de zgomotos, încât era sigur că avea să vină cineva să vadă despre ce este vorba. Preț de o clipă, îi păru rău că luase și greoaia sabie – *gladius* – cu el, pe lângă colacul de funie înfășurat în jurul pieptului, deși nu putea să-și închipuie ceva mai rău decât să se trezească neînarmat în vârful zidului. Dar nici să cadă în cap de la înălțimea aceea nu era o variantă mai plăcută.

Deasupra lui, putea să distingă buza întunecată de piatră, ce se contura vag în lucirea slabă a torțelor pe măsură ce soldații din fort se repezeau să se apere de cei cincizeci de oameni conduși de Gaditicus. Fără un sunet, schiță o grimasă de dezgust. Niște profesioniști ar fi trimis de mult cercetașii să se asigure că nu mai sunt și alții și că nu se pregătește o ambuscadă. „Mare lucru să te poți mândri cu munca ta“, gândi el.

Mâna lui căuta orbește în sus, găsind în sfârșit un sprijin bun, acolo unde colțul unei pietre se măcinase în decursul secolelor. Brațele îi tremurau de epuizare când apucă, în sfârșit, ultima lespede. Rămase atârnat un moment, ascultând ca nu cumva să fie cineva îndeauns de aproape încât să-l spintece când ar fi trecut peste zid.

Nu mișca nimic, nici măcar când își ținu răsuflarea, ca să audă mai bine. Dădu din cap ca pentru sine și își încleștă maxilarele, de parcă ar fi vrut să sfășie cu dinții frica pe care o simtea mereu în momente ca acela. Apoi, se opintă în sus, își trecu picioarele peste zid și alunecă înăuntru. Se lăsa imediat pe vine și își trase sabia centimetru cu centimetru, pentru a nu face zgomot.

Se găsea într-un con de întuneric, la marginea unei mici platforme de unde porneau trepte ce duceau în jos, spre celelalte clădiri de pe cele două laturi. Resturile de mâncare de pe jos demonstraau că acolo fusese o santinelă, dar cu siguranță omul plecase să țină piept atacului frontal, în loc să stea unde i se spuse. În gândul lui, Pelitas dezaproba lipsa de disciplină. Mișcându-se încet, își desfăcu colacul de funie de pe umeri și legă un capăt de un inel de fier ruginit prins în piatră. Trase de câteva ori și zâmbi, în vreme ce dădea drumul frânghei să se desfășoare în întuneric.

Iulius văzu că o altă contuburnie era blocată lângă zidul interior și îi urma ordinul de a recupera scările. Data viitoare aveau să lege o sfoară de ultima treaptă, astfel încât ultimul om să poată trage scara peste zid, dar nu era mare lucru să fii înțelept după ce o păteai. Gaditicus ar fi trebuit să-și acorde

mai mult timp pentru a studia planul construcției, deși era cam greu, având în vedere că în jur nu se afla nimic mai înalt decât dealul abrupt pe care fusese clădit fortul Mytilene. Iulius respinse gândul acesta ca fiind lipsit de loialitate, deși o parte din el știa că, dacă el ar fi fost la comandă, nu și-ar fi trimis oamenii să cucerească fortul până când n-ar fi știut absolut tot ce se putea ști despre el.

Fețele celor trei oameni de la baza turnului erau brăzdate de sudoare și contorsionate de durerea sfâșietoare. De deasupra se auzeau hârșături și, curând după aceea, întreaga lungime a scării deveni vizibilă. Iulius o sprijini iute de zid și piramida umană se desfăcu de-a lungul ei. Cei trei de jos găfăiau ușurați și își roteau umerii ca să alunge crampele musculare. Iulius îi bătu pe brațe în semn de mulțumire și le spuse în șoaptă partea următoare a planului. Se duseră împreună sub zidul interior.

Deasupra lor, din întunericul fortului se auzi o voce strigând, iar înima lui Iulius începu să bubuiie. Nu înțelesese cuvintele, dar panica din vocea omului era evidentă. Nu mai aveau avantajul surprizei, dar aveau în schimb scara și, când se lipi de zid, Iulius văzu că Pelitas nu căzuse și nici nu dăduse gres.

– Duceți scara ceva mai departe și rezemați-o bine. Trei dintre voi se vor cățăra pe funia de-aici. Restul veniți cu mine.

Alergară înspre scări și brusc aerul fu despicate de săgeți care le șuierau pe deasupra capului și se înfigeau în trupurile soldaților din celălalt grup, care tocmai încerca să își aducă scara înăuntru. Puteau să audă tipetele romanilor doborâți. Iulius numără cel puțin cinci arcași care aveau o vizibilitate bună în lumina torțelor aprinse aruncate pe „terenul de vânătoare“. Chiar sub zidul interior era încă întuneric și Iulius ghici că rebelii credeau că tocmai respingeau primul asalt. Habar n-aveau că romani ajunseseră deja sub ei.

Tinând strâns sabia, Iulius puse piciorul pe scară și începu să urce treptele largi. O amintire îi străfulgeră prin minte. Revolta care îi ucisese tatăl cu mulți ani înainte. Deci aşa te simteai când treceai primul peste zid! Își alungă gândurile exact când